

Szegedi Ítéltábla
Bf.II.574/2013/8.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. február 20. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. november 12. napján kihirdetett **2.B.176/2013/38.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a bűncselekmények megnevezéséből a tettesi elkövetői formára utalást **mellőzi**, a testi sértés büntettének jogszabályi alapja helyesen Btk. 164. § **(1) bekezdés**, (8) bekezdés 1. fordulat.

Az elkobozni rendelt 1 db akácfa karó nyilvántartási száma helyesen: Bny.I.**116/2013.**

A vádlott magyarországi tartózkodási helyének címe: (irányítószám, Település, utca, házszám).

Az ítéletet a **2013.** évi szeptember 17. és november 12. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján tekinti meghozottnak.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **12.260.-(tizenkettőezer-kettőszázhatvan) Ft** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettében [2012. évi C. tv. 164. § (8) bekezdés I. fordulata] és kifosztás büntettében [2012. évi C. tv. 366. § (1) bekezdés b) pont] mint tettest, és ezért vele szemben halmazati büntetésül 6 év

szabadságvesztést és 5 év Magyarország területéről való kiutasítást szabott ki.

Megállapította, hogy a kiszabott szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani, annak tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, illetve a lefoglalás megszüntetése mellett azok megsemmisítéséről, a bűnjelpenz vádlottnak, illetőleg sértettnek történő kiadásáról és kötelezte a vádlottat bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre, így az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében, a vádlott enyhítésért, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhébb büntetés kiszabása érdekében fellebbezett.

A védő a felmentésre irányuló fellebbezését akként indokolta, hogy a testi sértés büntetett a vádlott jogos védelmi helyzetben követte el, míg a kifosztás büntette nem nyert bizonyítást.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlanul fenntartotta, a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezéseket pedig nem tartotta alaposnak. Indítványozta az ítélet tényállásának, valamint a bűnösségi körülményeknek a kiegészítését, helyesbítését. Összességében az első fokú ítélet megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartamának súlyosítását, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a bíróság helyesen 2013. szeptember 17. és november 12. napján tartott tárgyalást.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását az eljárási szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le.

A törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a lehetséges és szükséges körben és mélységben felvette. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta, indokolási kötelezettségének eleget téve logikus és az iratoknak mindenben megfeleltethető magyarázatát adta annak, hogy miért vetette el a vádlott bírósági tárgyalás során előterjesztett, a korábbi vallomásaitól lényegesen eltérő védekezését. A törvényszék által e körben kifejtettek összhangban voltak az eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokkal is.

Az elsőfokú bíróság kimerítő indokát adta annak is, hogy a vádlott jogos védelmi helyzetre irányuló védekezését miért látta megcáfoltnak, és az e körben kifejtettekkel az ítélet tábla teljes mértékben egyet is értett.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az első fokú ítélet tényállását csupán annyival egészítette ki és helyesbítette, hogy a vádlott a sértettet oly módon bántalmazta, hogy a cserépléceket két kezével fogta, illetőleg a bántalmazás következtében a sértett - helyesen - az agyhártya alatti, és az agyhártyán **kívüli** bevérzést szenvedett el egyebek mellett.

Az ítélet 4. oldalának 3. bekezdését a jogi indokolásba utalta, tekintettel arra, hogy az nem a tényálláshoz tartozik.

A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel a törvényszék által megállapított tényállást az ítélet tábla a felülbírálat alapjául elfogadta. Tekintettel arra, hogy a védő által felmentés érdekében bejelentett fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadta, az eredményre nem vezethetett, hiszen megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárás során nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen állapította meg, hogy a vádlott vonatkozásában a cselekmény elbírálásakor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Büntető Törvénykönyv (Btk.) azonos büntetési tételek mellett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozóan kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz az 1978. évi IV. törvénnyel megállapított, elkövetéskor hatályos Büntető Törvényhez (elkövetéskori Btk.) képest. Erre tekintettel az elkövetéskori Btk. 2. §-a és a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján helyesen állapította meg, hogy az elbíráláskori törvényt kell alkalmazni a cselekmények elbírálása során.

A testi sértés büntette vonatkozásában azonban a jogi indokolás hiányos volt, ezért azt a másodfokú bíróság kiegészítette azzal, hogy a bántalmazás során alkalmazott eszköz - amely súlyos sérülés okozására, avagy az élet kioltására is alkalmas - jellegére, a vádlott által támadott testtájékra, valamint az általa kifejtett, közepest meghaladó erő mértékére tekintettel a vádlott előre látta, hogy a bántalmazással összefüggésben a sértett súlyos, akár életveszélyes sérülést is elszenvedhet, ennek lehetőségébe belenyugodva cselekedett. Ebből fakadóan a vádlottnak a Btk. 7. § 2. fordulata szerinti eshetőleges szándéka állapítható meg a bekövetkezett eredményre vonatkozóan. Ez a kiegészítés egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított jogi minősítést nem érintette, az helyes volt azzal, hogy a testi sértés büntetnének jogszabályi alapját az elsőfokú bíróság hiányosan tüntette fel, elmulasztotta e körben a Btk. 164. §-a vonatkozásában az (1) bekezdésre történő hivatkozást, amelyet az

ítélőtábla pótolta.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata során a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészségnek azt az álláspontját, hogy az élet elleni bűncselekmények elszaporodottsága helyett a testi épség elleni bűncselekmények helyi és országos elszaporodottsága tekintendő jelen esetben súlyosító körülménynek, valamint további súlyosító körülmény a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények helyi és országos szintű elszaporodottsága.

Nem osztotta azonban a törvényszék azon álláspontját, hogy a cselekmény kirívóan durva módon történő elkövetése további súlyosító körülmény, hiszen sem az ütések száma, sem az erőbehatás mértéke vagy más egyéb körülmény azt nem alapozza meg. Nem tekinthető súlyosító körülménynek a cselekmény súlyos következményt okozva történő elkövetése sem, hiszen a sértett által elszenvedett sérülés életveszélyes jellege a minősítés alapja, ezért ennek egyben súlyosító körülményként történő értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. A másodfokú bíróság ezen körülményeket a súlyosító körülmények köréből mellőzte.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok végrehajtandó szabadságvesztés és kiutasítás alkalmazásával érhetőek el. Bár az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama a középértéket - amely jelen esetben 7 év - nem érte el, az eltérés nem volt olyan jelentős mértékű, amely a büntetés súlyosítását indokolta volna. Tekintettel a vádlott személyével összefüggésben megállapítható súlyosító körülményekre, a törvényszék által kiszabott büntetés enyhítésére sem látott az ítélőtábla lehetőséget.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék az ítéletében a börtönbüntetés jogszabályi alapjára pontatlanul hivatkozott, az helyesen a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja, míg a kiutasítással kapcsolatban elmulasztotta a Btk. 59. § (3) bekezdésére történő hivatkozást, ezért azt pótolta.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról is. A törvénynek megfelelően kobozta el a bűncselekmény elkövetése során használt eszközt és az egyéb bűnjelek lefoglalásának megszüntetése, illetőleg azok megsemmisítése és kiadása is helyes, miként a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése is a törvénynek megfelelő volt.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a súlyosítás, valamint a felmentés illetőleg a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket egyaránt

alaptalannak ítélte. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel a Btk. Különös Részében meghatározott bűncselekmények befejezett tettesi alakzatra vonatkoznak, a tettesi elkövetői formára utalást mellőzte, figyelemmel a 61. BK. vélemény 2. d) pontjában foglaltakra is. A testi sértés jogszabályi alapját a már említettek szerint kiegészítette, és az iratok egybehangzó adatai alapján pontosította az elkobozni rendelt bűnjel nyilvántartási számát, a vádlott magyarországi tartózkodási helyének címét, valamint az első fokú eljárás során megtartott tárgyalások időpontját (az évszámát) annak megállapításával, hogy a tárgyalás nyilvános volt.

Az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az első fokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. február 20. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Cserháti Ágota s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.574/2013/8. számú végzése és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.176/2013/38. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. február 20. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke